

L'AUTOR

Albert Sánchez Piñol, nascut a Barcelona l'any 1965, és antropòleg i escriptor. Com a antropòleg, és membre del Centre d'Estudis Africans i ha col·laborat en la redacció d'anuaris per a enciclopèdies digitals.

L'any 2000 escriu, fruit de la seva experiència, Pallassos i monstres, un assaig satíric sobre vuit dictadors africans.

En la seva faceta d'escriptor de ficció, s'introdueix a l'univers literari amb el llibre de relats *Compagnie difficili*, editat a Itàlia l'any 2000 en col·laboració amb Marcelo Fois.

El 2001 escriu el llibre de contes *Les edats d'or*, on inclou relats de gran força narrativa combinada amb una frescor molt original, que desenvolupen un món literari propi dins de la producció literària catalana.

L'any 2002 escriu *La pell freda*, amb què aconsegueix un gran èxit de crítica i de públic, refrendat posteriorment amb *Pandora* al Congo.

Més informació:

www.uoc.edu/lletra/noms/asanchezpinol/index.html

CLUB DE LECTURA DE TORTOSA

PROPERES LECTURES

- *Maletes perdudes*, de Jordi Puntí, amb presència de l'autor (30/10/13)
- *Betúlia*, de Maria Aurèlia Capmany, en col·laboració amb Espais escrits (novembre)

**Fes-te membre del
Club de Lectura
Biblioteca Marcel·lí Domingo
C. de la Mercè, 6, Tortosa**

977 44 55 66

Coordinació:

Sílvia Panisello i Jesús M. Tibau

clubdelectura@tortosa.cat

bmd@tortosa.cat

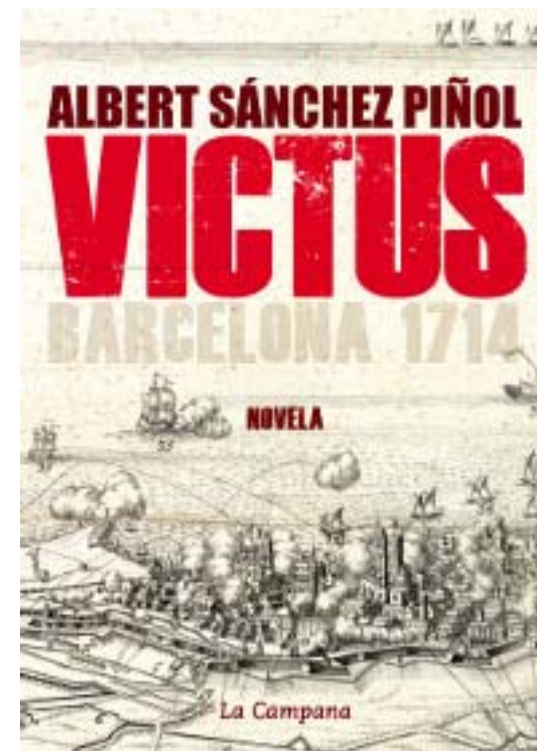
www.biblioteca.tortosa.cat

Organitzen:

ÒMNIUM
LLENGUA CULTURA PAÍS
TERRES DE L'EBRE

terresdelebre@omniium.cat

VICTUS
d'Albert Sánchez Piñol

13 de setembre de 2013

19.30 hores

Amb presència de l'autor

VICTUS

Si algun avantatge té la vellesa, és que véns de tornada de quasi tots els camins. Només te'n resta un i, a partir de certa edat i de certa acumulació de vida, ja no fa por. I el protagonista de Victus ens narra la seva història des de la talaia dels 98 anys, des de la decrepitud dels anys (li ha de dictar la història a la seva criada austríaca, fet que permet un fantàstic joc narratiu), i amb una càrrega d'emocions i cicatrius aclaparadora. Martí Zuviria viu i ens fa viure en un vaivé creixent, apassionant, viu, directe, cru; entre el seu instint de supervivència i les més altes quotes de comportament moral que li ensenyen dos grans mestres; entre les passions més humanes i carnals, i els ideals més sublims. Però la novel·la té dos protagonistes: Martí Zuviria i Catalunya. Ho confesso, com a lector no sóc objectiu en aquest tema, i potser l'Albert no ho és com a escriptor. Tot i tractar-se d'una novel·la ambientada a principis del s. XVIII, els paral·lelismes amb la nostra època són vertiginosos, i m'és difícil abstreure'm de l'emoció. Els fets que narra el llibre tenen un alt percentatge d'historicitat, però l'Albert els narra de forma brillant, i resulta difícil deixar el llibre ja des de la primera pàgina.

Martí Zuviria ens narra els fets de forma gens acadèmica; és planer, irònic, sarcàstic, cruel, realista, idealista (sí, tot a la vegada), i ens mostra el món de les batalles i les fortificacions de l'època d'una manera molt clara i engrescadora; t'agafen ganes de mirar-te millor il·lustracions de ciutats de l'època. Jo mateix em miraré les muralles de Tortosa,

un dels escenaris del llibre, d'una altra manera. Tracta els personatges històrics sense manies ni escrúpols, tant se val que siguin generals, reis, lladres o putes (sovint un personatge pot ser diverses coses alhora, com a la vida, vaja).

A la segona meitat del llibre, entra de ple a l'assetjament i caiguda de Barcelona el 1714. La novel·la parla de la desaparició legal del nostre país, de la lluita aferrissada i suïcida que va mantenir fins al final, abandonat a la seva sort com un peó innecessari al tauler de joc. Albert Sánchez Piñol eleva a la epopeia el nostre caràcter tossut per defensar l'indefensable, gràcies al qual, aquí estem, contra tot pronòstic, i dóna rellevància a figures com el general Villarreal, i posa al seu lloc a d'altres més populars segles després com Casanova.

El llibre també és tota una lliçó de tècniques de defensa i d'atac de ciutats al segle XVIII, molt amena, il·lustrativa i il·lustrada. Però sobretot és una novel·la d'Amor. Amor en majúscules, de la necessitat d'amor, de com l'amor és el motor final que ens empeny cap a l'impossible, que fa que el protagonista del llibre, covard, supervivent, renunciï a una vida planera com a noble, al costat d'una dona que estimà a la joventut, per a arrossegat-se fins una ciutat al límit de la resistència, abocada a la mort més immediata. Martí Zuviria, necessitat d'amor, tot i que li costi entendre-ho, es fabrica pares, fills, avis, i una família surrealista amb qui compartir llit i esperança.

Tot plegat, un gran espectacle literari.

<http://jmtibau.blogspot.com>

Selecció de fragments

"España no existe; no es un sitio, es un desencuentro."

"Nuestras clases dirigentes eran el colmo de la indecisión crónica, siempre a medio camino entre el servilismo y la resistencia."

"A los poderosos más vale rehuirlos, pues son como grandes árboles: si ascienden nos ensombrecen; si caen nos aplastan."

"La sangre vertida ya estaba seca, como si hubiera nacido con venas viejas."

"una postura muy típica de los catalanes: asentir sin acatar."

"El mundo rueda hacia el ocaso, como lo demuestra el que hoy en días los hombres desconfíen incluso del enemigo."

"Olvidan los reyes que la dignidad de un pueblo no se compra."

"En cuanto a los curas españoles, no los hay peores en el orbe católico. Sus intereses siempre están aliados con los de la estupidez humana, fomentan ambos en cada sermón y no los detienen ni el sentido del ridículo ni la fuerza de la razón."

"Solo un alma bárbara puede querer enfrentar pueblos y naciones como si fueran ejércitos."

"En este mundo sobrevive el que aprende a caminar sobre cristales rotos".

"Si me dieran una buena brigada de zapadores podría expugnar en veinte días una fortaleza de veinte baluartes. Con la casa de un abogado no vale la pena ni intentarlo."